

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 88/20
Luksemburg, 9 lipca 2020 r.

Wyrok w sprawie C-264/19
Constantin Film Verleih GmbH / Google Inc. i YouTube LLC

W związku z nielegalnym zamieszczeniem filmu na platformie online, takiej jak YouTube, podmiot praw autorskich może na podstawie dyrektywy w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej domagać się od prowadzącego platformę podania jedynie adresu pocztowego danego użytkownika, ale nie jego adresu poczty elektronicznej lub IP, lub numeru telefonu

W wyroku Constantin Film Verleih (C-264/19), ogłoszonym w dniu 9 lipca 2020 r., Trybunał orzekł, że w kontekście zamieszczenia filmu na platformie wideo online bez zgody podmiotu prawa autorskiego dyrektywa 2004/481 nie zobowiązuje organów sądowych do nakazania prowadzącemu platformę wideo udostępnienia adresu poczty elektronicznej, adresu IP lub numeru telefonu użytkownika, który zamieścił sporny film. Dyrektywa, która przewiduje przedstawienie „adresów” osób, które naruszyły prawo własności intelektualnej, dotyczy wyłącznie adresu pocztowego.

W latach 2013 i 2014 filmy Parker i Scary Movie 5 były zamieszczone na platformie wideo YouTube bez zgody Constantin Film Verleih, podmiotu wyłącznych praw do eksploatacji tych utworów na terenie Niemiec. Zostały one wyświetlone kilkadziesiąt tysięcy razy. Constantin Film Verleih zażądał wówczas od YouTube i Google – spółki dominującej względem pierwszej z nich, u której użytkownicy muszą się najpierw zarejestrować, zakładając konto użytkownika – ogółu informacji o każdym z użytkowników, który zamieścił te utwory. Obie spółki odmówiły przekazania Constantin Film Verleih informacji dotyczących tych użytkowników, w szczególności ich adresów poczty elektronicznej i numerów telefonów, jak również adresów IP używanych przez nich zarówno w momencie zamieszczania wspomnianych plików, jak w momencie ostatniego dostępu do ich konta Google/YouTube.

Rozstrzygnięcie sporu w postępowaniu przed sądem krajowym zależało od ustalenia, czy takie informacje wchodzą w zakres pojęcia „adresów” w rozumieniu dyrektywy 2004/48. Dyrektywa ta stanowi, że organy sądowe mogą nakazać udostępnienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo własności intelektualnej. Wśród tych informacji znajdują się w szczególności „adresy” producentów, dystrybutorów i dostawców towarów lub usług naruszających prawo.

W pierwszej kolejności Trybunał stwierdził, że w zwykłym znaczeniu termin „adres” obejmuje jedynie adres pocztowy, to znaczy miejsce zamieszkania lub pobytu określonej osoby. Wynika stąd, że termin ten, gdy jest używany bez dalszego uściślenia, jak w dyrektywie 2004/48, nie obejmuje adresu poczty elektronicznej, numeru telefonu lub adresu IP. W drugiej kolejności prace przygotowawcze², które doprowadziły do przyjęcia dyrektywy 2004/48, nie zawierają żadnej wskazówki sugerującej, że termin „adres” należy rozumieć jako odnoszący się nie tylko do adresu pocztowego, lecz również do adresu poczty elektronicznej, numeru telefonu lub adresu IP osób,

¹ Artykuł 8 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. 2004, L 157, s. 45).

² Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków i procedur zmierzających do zapewnienia egzekwowania praw własności intelektualnej z dnia 30 stycznia 2003 r. [COM(2003) 46 wersja ostateczna], opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 29 października 2003 r. (Dz.U. 2004, C 32, s. 15) oraz sprawozdanie Parlamentu Europejskiego z dnia 5 grudnia 2003 r. (A5-0468/2003) w sprawie tego wniosku.

o których mowa. W trzeciej kolejności analiza innych aktów prawa Unii dotyczących adresu poczty elektronicznej lub adresu IP uwidacznia, że żaden z nich, w celu wskazania numeru telefonu, adresu IP lub adresu poczty elektronicznej, nie używa terminu „adres” bez dalszego uściślenia.

Wykładnia taka jest zdaniem Trybunału zgodna z celem przepisu dyrektywy 2004/48 dotyczącego prawa do informacji. Skoro bowiem poszanowanie praw własności intelektualnej w ogólności jest objęte harmonizacją minimalną, harmonizacja ta jest zgodnie ze wskazanym przepisem ograniczona do informacji ściśle określonych. Ponadto przepis ten ma na celu pogodzenie poszanowania różnych praw, w szczególności prawa do informacji przysługującego podmiotom praw i prawa użytkowników do ochrony danych osobowych.

W tych okolicznościach Trybunał orzekł, że zawarte w dyrektywie 2004/48 pojęcie „adresów” nie obejmuje, w odniesieniu do użytkownika, który zamieścił w sieci pliki naruszające prawo własności intelektualnej, jego adresu poczty elektronicznej, numeru telefonu ani adresu IP użytego do zamieszczenia tych plików lub adresu IP użytego do ostatecznego uzyskania dostępu do konta.

Trybunał uściślił jednak, że państwowi członkowskim przysługuje uprawnienie do przyznania podmiotom praw własności intelektualnej prawa do otrzymania pełniejszej informacji, z zastrzeżeniem jednakże zapewnienia właściwej równowagi między poszczególnymi wchodzącymi w grę prawami podstawowymi oraz poszanowania innych zasad ogólnych prawa Unii, takich jak zasada proporcjonalności.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793